

Crăciun la stația de pompieri

Încercând să ne gândim cum putem să avem o contribuție majoră, nu trebuie să ignorăm micile contribuții zilnice pe care le putem avea și care, în timp, se adună și fac o contribuție majoră, pe care adesea nu o putem prevedea.

- Marion Wright Edelman

...stătea

În ușa stației

Încadrată de fulgi

cât o mână de bebeluș.

Fulgi albi și gri,

ce cădeau ca niște îngeri

ce nu puteau să reziste fără să danseze puțin în părul ei.

Ca Moș Crăciun, aducea bucurie,

Cu mănunchiul ei umflat de ursuleți de pluș

Și cu elefanți lănoși

cu fețele vârate

În sacul opac,

sperând să scape,

să aibă o șansă să fie din nou ținuți

În niște mâini miciute,

aproape de obrăjori...

Luna decembrie în Seattle e cețoasă și cenușie ca oțelul, la fel ca navele și port-avioanele marinei care spintecă regulat apele noastre. De trei sau patru ori în fiecare iarnă, o zăpadă grea și umedă de Puget Sound îndoiește crengile de cedru și cucută și covorul de ferigi al pădurii cu o minunăție albă. Zăpada ne acoperă cu poleială drumurile șerpuitoare și transformă fiecare deal într-un tobogan pentru copiii și adulții care încă și-ar mai dori să fie copii.

Pentru un locotenent de stație de pompieri, ea umple nopțile cu accidente, vehicule abandonate și pene de curent. Eu apuc să dorm puțin în schimburile cu zăpadă, dar bucuria pe care vizitatorul nostru de gheață o aduce copiilor merită toată agitația și deruta.

Asaltul de zăpadă dinainte de Crăciun deja începuse de vreo două ore, iar stația mea deja răspunsese la trei accidente la oră de vârf. Se făcea cafea proaspătă. Toate semnele indicau o noapte de nesomn și de extremă agitație. Eram

sigur că ciocănitul la ușa stației era al vreunul șofer rătăcit sau al vreunui trecător care raportează încă un accident pe șoseaua aglomerată cu patru benzi care se afla imediat dincolo de rampa stației. Mă înșelasem.

I-am dat vreo treizeci și cinci de ani. Era o femeie de statură fragilă, cu părul vinețiu, care stătea în prag, afară, și zâmbea printre fulgii de zăpadă de dimensiunea unui dolar de argint. Am invitat-o înăuntru și i-am oferit prima cană din cafeaua noastră de stație, proaspăt făcută, făcând-o să râdă zgomotos cu comentariul meu că nu aveam la îndemână un cuțit ascuțit, ca să o tai. Mi-a acceptat oferta și și-a scuturat crusta de zăpadă de pe cizme, intrând. Ținea în mână stângă un sac de gunoi de bucătărie, umflat, înclinându-se puțin ca să compenseze greutatea.

Și-a scuturat zăpada din păr și și-a suflat în palme până i-am turnat o cană din înmiresmata cafea java de la stație. „Ce doriți la cafea?”, am întrebat-o peste umăr.

„Neagră, mulțumesc”, a răspuns ea.

Am dus cele două cani aburinde prin bucătărie și una i-am dat-o ei. Ea a învăluit cana caldă cu amândouă mâinile, a zâmbit și mi-a mulțumit. Sorbind din cafea, am făcut speculații, discutând dacă zăpada timpurie însemna sau nu că ne așteaptă o iarnă grea. Ea a râs din nou când i-am spus că aveam să fac o grămadă de bani în plus dacă aduceam o instalație de dezzăpezire și o puneam la ușă.

M-am uitat la sacul ei alb, de plastic. Probabil că mi-a văzut întrebarea fluturând pe față, pentru că a zâmbit și mi-a răspuns înainte să pot să întreb. „N-am putut să mă hotărâsc să vin aici în primii trei ani”, a început ea. Vocea îi tremura puțin, pe când vorbea. „Îmi pare rău că mi-a trebuit atât de mult să spun „mulțumesc”, dar iată-mă.”

Acum imaginea era mai clară, dar încă nu aveam toate piesele puzzle-ului. „Doamnă...?”

Ea și-a înclinat capul și a făcut un gest către sacul pe care îl pusese încet pe gresia de la intrare. „Astea au fost ale fiului meu.” Prin gura sacului ieșea un castor cu dinți lați, negru-maroniu. Sub castor vedeam un sortiment de vreo douăzeci de jucării de animale de pluș. Arătau ca o gașcă de creaturi răsculate de la grădina zoologică, pregătindu-se să evadeze.

Când mi-a spus numele fiului ei, am văzut și ultima piesă din puzzle. El fusese o victimă pe autostradă, cu câțiva ani în urmă – o altă pierdere sfâșietoare, un copil pe care nu l-am putut salva. Murise chiar înainte de sărbători. Nu pot să-mi imaginez că ar fi vreun moment potrivit în care să-ți moară un copil, dar mi se pare că să trebuiască să înduri o astfel de pierdere devastatoare în loc de sărbători ar adăuga o notă finală de cruzime.

Pentru o clipă, am amuțit. Nu-mi venea nimic în minte, așa că n-am spus nimic. M-am uitat la picăturile de umezeală din părul ei. Ea a inspirat profund, a zâmbit și a spus: „Acum nu pot să le găsesc o utilizare, așa că mă gândeam dacă ați putea să le dați cuiva.” S-a oprit. „Adică, la niște copii care au nevoie de ele.”

Ca multe alte stații de pompieri, unitățile noastre de prim ajutor au la ele câteva animale de pluș. Atunci când un copil e rănit sau bolnav, un ursuleț de pluș poate că nu o să ușureze durerea, dar aduce alinare. E un tovarăș care înțelege și care nu se plânge dacă e strâns prea tare. Femeia asta știa despre programul nostru de dat ursuleți și ne oferea o colecție deosebită.

M-am gândit să întreb: „Sunteți sigură?”, dar n-am făcut-o. Privirea din ochii ei mi-a spus că nu ajunsese la această decizie cu ușurință. „Mulțumesc”, am spus. M-am gândit cu atenție, apoi am adăugat: „Nu cred că o să știți vreodată cât de mulți copilași o să atingeți, prin asta.”

„Sper să aveți dreptate”, a spus ea. „Sunt sigură că el ar fi bucuros să știe că împarte cu cineva care are nevoie de ajutor.”

„Nu terminați cafeaua?”, am întrebat. Ea se îndrepta deja către ușa de la intrare, lăsând cana încă aburindă, pe jumătate plină, lângă a mea, pe masă. „Nu. Trebuie să ajung acasă înainte să se înrăutățească vremea de tot.”

I-am ținut ușa deschisă și i-am spus să conducă atent. A râs din nou și a spus: „Mai bine așa face-o. Nu vreau să fiu următorul dumneavoastră pacient!” S-a oprit pentru o clipă, apoi s-a întors și a spus: „Mulțumesc.”

Am dat din mână și am răspuns: „EU vă mulțumesc. Și Crăciun fericit!”

Soneria stației a pornit din nou, de data asta trimițându-mi echipajul de salvare la o femeie în travaliu. Patruzeci de secunde mai târziu, unitățile de prim ajutor albe și albastre au ieșit din stație și au pornit în goană pe autostradă, cu cele două alarme sonice gemene reflectând zăpada involburată. Singur, m-am întors la cafeaua mea și la sacul cu animale de pluș.

Am îngenuncheat lângă el, scoțând micile creaturi una câte una. Un hipopotam de pluș, un ursuleț cu verde și mov și un vultur pleșuv cu un cioc extraordinar de mare și cu aripi blege care i se înfășurau în jurul corpului.

M-am întrebat câte amintiri conținea sacul. De câte ori un băiețel adormise, legănând pe unul din ele. De câte ori auziseră un secret de copilărie șoptit, de câte ori auziseră o rugăciune spusă înainte de culcare? M-am gândit la fiul meu, A. J. și la colecția lui de dinozauri de pluș. În situația mamei acesteia, oare aș fi avut vreodată curajul să dau astfel de amintiri prețioase? Am adunat animalele de pluș și le-am pus înapoi în sac, apoi am pus cu atenție sacul în depozitul nostru. În dimineața următoare am spus echipajului care venea despre noile noastre provizii de jucării.

Zilele se scurtează din nou, nopțile sunt mai reci și se apropie sărbătorile. A trecut aproape un an de când mama aceea ne-a dat darul ei unic. N-am vorbit cu ea de atunci. Ea n-a trecut pe la noi și nici n-a sunat. Dar dacă o să o facă, știu sigur ce o să-i spun.

O să-i spun despre fetița de nouă ani, a cărei casă a ars. N-a dat drumul o clipă la hipopotamul acela. Sau despre băiețelul de zece ani al cărui picior fusese sfărâmat în trei locuri, după ce fusese aruncat de pe un cal. La început nu vrusese copoiul mic cu maro și alb, dar cinci minute mai târziu îl ținea strâns la piept. Iar ursului alb ca zăpada pe care i l-am dat copilului de cinci ani care avea febră mare i-am spus Fritz și am făcut un băiețel bolnav să zâmbească.

Astea sunt singurele povești pe care le știu. Sunt multe pe care nu le-am auzit și pe care probabil că nu le voi auzi niciodată. Dar știu un lucru: fiecare animal de pluș poartă o poveste deosebită, pe care a făcut-o posibilă darul de iubire al unei mame. O poveste de necaz, de durere și de frică, întrețesută cu un fir de alinare pe care numai un animal de pluș poate să îl aducă. Pentru fiecare jucărie pe care a ținut-o în brațe cândva fiul unei femei, acum există un curcubeu în furtuna unei alte familii. Oare poate să existe mod mai perfect de a înscris moștenirea copilului tău pe pereții istoriei?

- Aaron Esp

Sunt bine, mamă și tată

Poate că nu sunt stele, ci niște deschizături în cer, prin care iubirea celor dragi pe care i-am pierdut se scurge și strălucește peste noi, ca să ne dea de știre că sunt fericiți.

- Inspirat dintr-o legendă a eschimoșilor

Când m-am întors acasă de la înmormântarea unui membru al bisericii, fiica mea mai mare, Jenny, m-a întrebat despre slujbă. Fusesem foarte mișcată de o poveste pe care o spusese preotul, despre o libelulă, așa că i-am spus-o și lui Jen.

Un grup de gândaci de apă vorbeau într-o zi despre cum au văzut alți gândaci care se cățărau pe o frunză de nufăr și apoi dispăreau din vedere. Se întrebau unde puteau să se fi dus ceilalți gândaci. Și-au promis unul altuia că, dacă vreunul din ei ajunge vreodată pe frunza de nufăr și dispare, o să se întoarcă și să le spună celorlalți unde fusese.

Cam la vreo săptămână după aceea, unul dintre gândacii de apă s-a cățarat pe frunza de nufăr și a ieșit pe partea cealaltă. Stând acolo, s-a transformat într-o libelulă. Corpul lui a căpătat un luciu irizat, iar din spate îi ieșeau patru aripi minunate. Libelula a fluturat din aripi și și-a luat zborul, făcând bucle și rotindu-se prin cerul luminat de soare. În miezul zborului ei plin de bucurie, și-a amintit de promisiunea pe care o făcuse, să se întoarcă și să le spună celorlalți unde ajunsese. Așa că libelula s-a lăsat pe suprafața apei și a încercat să intre din nou în apă, dar oricât ar fi încercat, n-a putut să se întoarcă.

Libelula și-a spus în sine: *Ei bine, am încercat să îmi țin promisiunea, dar chiar și dacă m-aș întoarce, ceilalți nu m-ar recunoaște, în noul, mărețul meu corp. Cred că o să trebuiască să aștepte până se urcă și ei pe frunza de nufăr, ca să afle unde m-am dus și ce am devenit.*

Când am terminat de spus povestioara, fiica mea a spus, cu lacrimi curgându-i pe obraji: „Mama, e foarte frumos!” Am fost de acord cu ea și am mai vorbit o vreme despre poveste.

Două zile mai târziu, duminică dimineața devreme, pe 9 iulie 1995, Jenny a venit la mine în cameră și m-a trezit, să-mi spună la revedere înainte să plece la servicii, la o stațiune de pe lacul Okoboji. Am îmbrățișat-o și am sărutat-o, și i-am spus că ne vedem deseară, când aveam să mă duc la lac, pentru o săptămână de vacanță. Am întrebat-o dacă mâncase ceva la micul dejun și dacă se trezise bine, pentru că stătusem până târziu cu o seară înainte. Știam că e obosită.

„Da, mamă, ne vedem mai târziu.”

După câteva ore a început cel mai urât coșmar al nostru. Jenny fusese implicată într-o coliziune frontală și era transportată cu avionul la Sioux Falls, în South Dakota. Gândurile m-au năpădit: *De ce nu i-am făcut micul dejun? I-am spus că o iubesc? Dacă aș fi ținut-o cu mine câteva minute mai mult, oare lucrurile ar fi stat altfel? De ce n-am îmbrățișat-o un pic mai îndelung? De ce n-am ținut-o acasă în vara aia, în loc să îi dau voie să lucreze la lac? De ce? De ce? De ce?*

Am luat avionul la Sioux Falls și am ajuns la prânz. Jen a noastră era rănită mortal și a murit la ora zece, în seara aceea. Dacă Dumnezeu mi-ar fi dat o alegere, aș fi schimbat locul cu ea într-o secundă. Jenny avea atât de multe de dat lumii ăsteia. Era așa de deșteaptă, de frumoasă și de iubitoare.

În vinerea aceea, soțul meu și cu mine ne-am dus la lac, să ne vedem rudele și ne-am oprit să vedem locul unde se petrecuse accidentul. Nu-mi amintesc prea multe, dar știu că am fost isterică, încercând să îmi dau seama ce se întâmplase și de ce.

Părăsind scena accidentului, l-am rugat pe soțul meu să mă ducă la o seră, căci aveam nevoie să am în preajmă flori frumoase. Pur și simplu nu puteam încă să dau ochii cu nimeni.

Mergând către partea din spate a serei încălzite, am auzit un fluturat de aripi, ca și cum o pasăre sau un colibri ar fi lovit în acoperiș. Eu mă uitam la un trandafir frumos, când o libelulă frumoasă și mare a aterizat la o lungime de braț de mine. Am stat și m-am uitat la această minunată creatură și am plâns. Soțul meu a intrat. M-am uitat la el și am spus: „Jenny ne spune că e bine.” Am stat și ne-am uitat la drăgălașa libelulă vreme îndelungată, iar când am ieșit din seră, libelula a rămas pe trandafir.

Câteva săptămâni mai târziu, soțul meu a intrat în fugă în casă, spunându-mi să vin repede afară. Când am ieșit pe ușă, n-am putut să-mi cred ochilor. Erau sute de libelule, care zburau în fața casei noastre și între casa noastră și a vecinului. Nu văzusem niciodată atât de multe libelule la un loc în oraș, iar lucrul cel mai ciudat era că erau doar lângă casa noastră.

Nu e chip ca aceste două experiențe să fi fost doar niște coincidențe. Au fost mai mult decât atât. Au fost mesaje de la Jen.

De fiecare dată când văd o libelulă, amintiri minunate despre fiica mea îmi sărută inima îndoliată.